

Arrest

nr. 56 352 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 11 oktober 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 12 oktober 2010.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeker op 22 juli 2010 werd geregistreerd te Roemenië.

Op 21 oktober 2010 vraagt België aan de Roemeense autoriteiten de overname van verzoeker op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 29 oktober 2010 stemmen de Roemeense autoriteiten in met de overname van verzoeker. Zij vermelden tevens dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Roemenië op 22 juli 2010 en dat zijn aanvraag werd verworpen op 13 augustus 2010.

Op 17 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S. M. R.

geboren te D., op (in) 00.00.1985

van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 12/10/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in D. in 1985.

Uit het Eurodacverslag van 12/10/2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds asiel had aangevraagd in Roemenië op 22/07/2010. De Roemeense overheid heeft op 29/10/2010 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken dd 20/10/2010 verklaart betrokkene aanvankelijk dat hij nooit eerder in België, noch in een ander land asiel vroeg. Na confrontatie met de vergelijking van de vingerafdrukken geeft betrokkene toe dat hij eerder in Roemenië was en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen. Betrokkene blijft echter ontkennen dat hij er asiel vroeg. Hij verklaart dat hij het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen via Griekenland. Daar zou hij 2 maanden hebben verbleven vooraleer hij naar Roemenië ging. Betrokkene verklaart dat in Roemenië zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij er acht dagen in een centrum verbleef. Betrokkene verklaart dat hij er geen eten kreeg en slecht behandeld werd. Gezien betrokkene de asielaanvraag in Roemenië blijft ontkennen, hoewel uit het Eurodacverslag wel degelijk een asielaanvraag blijkt, en gezien uit informatie verkregen van de Roemeense autoriteiten blijkt dat betrokkene in Roemenië een andere identiteit heeft opgegeven, dient te worden aangenomen dat betrokkene er niet voor terugdeinst leugenachtige verklaringen af te leggen tegenover de Belgische autoriteiten en dat betrokkene tracht deze doelbewust te misleiden. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan deze verklaringen van betrokkene. Bovendien heeft Roemenië de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Hij verklaart dat hij na zijn verblijf in Roemenië naar Griekenland is teruggegaan waar hij ongeveer een maand verbleef vooraleer hij naar België is gekomen waar hij op 12/10/2010 asiel vroeg.

Op 21/10/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening aan de Roemeense autoriteiten verstuurd. De Roemeense autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 29/10/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Roemenië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Roemeense autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Roemenië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij zijn asielaanvraag in België wou indienen antwoordt betrokkene dat zijn oom de reis had geregeld en de smokkelaar hem naar hier bracht. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublinverordening is derhalve niet aan de orde. In

verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij last heeft van stress. Er zijn geen aanwijzingen dat dit betrokkene zou verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Roemeense autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Roemeense autoriteiten. (2)"

Verzoeker dient een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van deze beslissing. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 51 295 van 18 november 2010 wordt deze vordering verworpen.

Een poging tot overdracht naar Roemenië op 30 november 2010 mislukt.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat verzoeker de vermelding van het voorwerp van het beroep en het opschrift van het verzoekschrift formuleert als volgt: *"Verzoekschrift tot nietigverklaring"*.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Bijgevolg blijkt uit het opschrift van het verzoekschrift dat het beroep enkel een beroep tot nietigverklaring bevat. In zoverre verzoeker in de verdere indeling van het verzoekschrift een moeilijk te herstellen nadeel aanvoert waarvan de uiteenzetting slechts vereist is bij een vordering tot schorsing, is het beroep niet ontvankelijk en dient hier niet op te worden ingegaan. Bovendien werd reeds uitspraak gedaan over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in het arrest nr. 51 295 van 18 november 2010.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Genomen enig middel van de duidelijke beoordelingsfout, van de overtreding van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van administratieve handelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De betwiste handeling wordt als volgt gemotiveerd:

Uit het Eurodacverslag van 12.10.2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds asiel had aangevraagd in Roemenië op 22.07.2010. De Roemeense overheid heeft op 29.10.2010 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16 1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Nochtans werd duidelijk de wil van de Roemeense overheid hem meegedeeld om hem naar zijn geboorteland te uitwijzen. Het is juist na deze informatie dat de eiser besloot om naar België te komen. Hij heeft dus nooit van land van asielaanvraag willen kiezen ("asylum shopping")

Grondslagen van de weigering van terugkeer naar Roemenië.

Op basis van de verordening 343/2003 werd geschonden, betreft de eiser duidelijk dat Belgische Staat de faculteit heeft om de vraag en niet de verplichting in te lichten. Immers laat de regeling 343/2003 van 18 februari 2003 altijd de wenselijkheid over aan de Lidstaten om zich over hun eigen bevoegdheden vragen te stellen, zelfs wanneer een andere lidstaat uit hoofde van artikel 3.1 is aangewezen. (Roemenië in casu)

Voorts kan in toepassing van artikel 3.1 van de verordening 343/2003 slechts overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van toepassing zijn.

Aldus zoals het artikel 3.2 verklaart:

(...)

Dit artikel is dus de uitzondering van het principe waar volgens "Een staat verantwoordelijk voor een asielerzoek" is (artikel 3,1 van de Verordening). Dit artikel toelaat dat vanaf het deponeren van een asielerzoek een andere staat tot de analyse van de grondslag van de vraag overgaat.

Nochtans, door deze discretionaire macht, schendt de Belgische Staat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden door de aangevochten beslissing. Bovendien laat de Belgische Staat weg om volledig op de omstandigheden van feit in wetschennis van 29 juli 1991 te antwoorden.

De vaststelling is meer overduidelijk ten aanzien van artikel 16 (overname en terugname) van de Verordening 343/2003. Aldus zoals het artikel 16 verklaart:

(...)

Echter de Belgische Staat betwist helemaal niet het feit dat de eiser reeds het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Roemenië is. Maar in deze veronderstelling laat de Verordening wel degelijk de mogelijkheid aan de Belgische Staat om van het asielerzoek te kunnen kennen. In onderhavige geval, heeft de Belgische Staat zich niet over deze mogelijkheid vragen gesteld en evenmin het overwogen.

Door zijn discretionaire macht te gebruiken, heeft de Belgische Staat duidelijk het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden geschonden. Immers door deze verwijzing naar Roemenië, gaat de Belgische Staat over tot een indirect repatriëring van verzoeker naar Afghanistan. Bovendien heeft zij concreet de situatie van de eiser niet geanalyseerd. Het principe van de indirecte sturing werd trouwens door het U.N.C.H.R. verklaard (Submission of the UNHCR Application n° 43844/98 in the European Court of Human Rights between T.I/ United Kingdom, 4 februari 2000):

(...)

4.1.9. Het principe van de indirecte stuiking werd trouwens door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bekrachtigd (European Court of Human Rights, Decision as to the admissibility of application n° 43844/98 by T.I. against the United Kingdom). Alsmede het Mijneer NUALA MOLE heeft toegelicht (NUALA MOLE, Keynote presentation, 2nd colloquy on the European Convention or, Human Rights and the protection of refugees, asylum-seekers and displaced persons, Strasbourg, 2000, paginas 40-41)

(...)

De eiser ontwikkelt in het volgende punt de concrete elementen dat zijn bewijzen in de asielerzoek in Roemenië niet adequaat in aanmerking zal genomen worden.

Concrete elementen die wijzen dat Roemenië tot een terugsturing zal overgaan.

In tegenstelling tot de ondersteunen van de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verzoeker nooit het land waarin hij zijn asielerzoek zou doen willen kiezen. Sinds zijn overgang van Roemenië, had hij reeds kennis van de Europese regelgeving.

De eiser heeft een asielerzoek in het eerste Europese land waarin hij is aangekomen gedaan. De Roemeense overheid heeft verzoeker in een centrum gestopt, waar hij zelf moet voorzien voor zijn eigen eten. Ze kregen niks van de autoriteiten. Verzoeker is er slecht behandeld geweest door de asielinstanties.

Bij het overmaken van verzoeker aan de Roemeense autoriteiten, betekent dit met andere woorden dat de aanvrager naar Afghanistan door de Roemeense overheid zal worden uitgewezen.

Als de regels vervat in de voornoemde overeenkomst zich universeel willen, houdt elke Staat een beoordelingsmarge in zijn analyse. Maar deze handelingsvrijheid is niet mogelijk tegen de overeenkomst. De eiser zou niet in Roemenië van de procedurele garanties genieten die door het Verdrag van Gerve worden vereist.

De eiser zou immers na een beknopte procedure teruggestuurd worden naar Afghanistan. Hetgeen een schending is van de artikel 3 van de EVRM is. Derhalve heeft de verwijzing van de aanvrager in Roemenië een indirecte verwijzing van de aanvrager naar Afghanistan toe te laten. Maar dergelijke geforceerde terugkeer is in strijd met het Verdrag van Geneve.

De eiser bewijst dus concreet de risico's in geval van een terugkeer naar Roemenië. In tegenstelling tot dat wat Belgische Staat ondersteunt, gaat het niet om formele veronderstellingen of veronderstellingen zonder grondslag.

Aldus door de strikte toepassing van artikel 3.1 en dus een indirecte uitwijzing schendt de Belgische Staat het Verdrag van Geneve op 25 juli 1951 maar eveneens het artikel 3 van het EVRM. De aanvrager heeft dus een negatief procedureel antwoord van Roemenië te vrees. Deze vrees wordt gerechtvaardigd, gezien België zich bevoegd zou kunnen verklaren.

Het middel is derhalve gegrond.

Voorts, berooft de erkenning van de Belgische Staat niet van de faculteit om de toekomstige asielerzoek van de eiser te analyseren. De Belgische Staat zal geen schade lijden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij met een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en stelt dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerend motief op basis waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven en dat verzoeker niet aantoon op welk punt de motivering van de beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens ze is genomen.

De verwerende partij vervolgt dat uit artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om een asielerzoek te behandelen indien een andere lidstaat overeenkomstig de bepalingen van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik maken van de door de artikelen 3 § 2 en 15 van de verordening geboden mogelijkheid.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet aantoon dat zijn asielaanvraag niet verder behandeld zou worden in Roemenië, nu deze lidstaat het terugnameverzoek van België beantwoord heeft. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat er voor hem persoonlijk een reëel risico op een slechte of niet correcte behandeling dreigt, en dit allermindst gezien de garanties verleend door de Roemeense overheid. De verwerende partij merkt op dat is voldaan aan artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. De bestreden beslissing verplicht verzoeker niet om terug te keren naar het land van herkomst, maar houdt enkel een overdracht van verzoeker aan de Roemeense autoriteiten in. Hij maakt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Roemenië zou gerepatriëerd worden naar Afghanistan. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie meent de verwerende partij dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van artikel 3 van het EVRM slechts een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, doch deze bepaling impliceert niet dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft om het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of om er te verblijven. Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen "*die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht*". De verwerende partij besluit dat er *in casu* geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM.

3.3. In de repliekmemoire voegt verzoeker geen nieuwe elementen toe aan het middel.

3.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening, artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens

de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4.2. Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de artikelen 3.2. en 16 van de Dublin-II-Verordening en meent dat in dit opzicht eveneens de motiveringsplicht is geschonden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule, in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele asielzoeker in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. De verwerende partij heeft de door verzoeker tijdens zijn Dublin-interview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom er geen beroep werd gedaan op de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de procedurele voorafgaanden en naar het relaas van verzoeker en vervolgens wordt overwogen:

“Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Roemeense autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.”

Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat er in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd aangaande artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Daarnaast wordt opgemerkt dat dit artikel op zich geen verdere verplichtingen schept in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is of dat de materiële motiveringsplicht in dit opzicht is geschonden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 16 van de Dublin-II-Verordening, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op de verplichtingen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, *in casu* Roemenië. Het door verzoeker in het vet aangeduide artikel 16.4 van deze verordening bepaalt dat de verplichting voor de lidstaat, *in casu* Roemenië, tot terugname van een asielzoeker die zijn verzoek in *in casu* Roemenië heeft ingetrokken en in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, of van wie de asielaanvraag in *in casu* Roemenië is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daartoe toestemming te hebben gekregen, vervalt zodra *in casu* Roemenië de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat *in casu* verzoeker zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een ander land waar hij legaal mag binnenkomen.

Verzoeker verduidelijkt in het middel niet waaruit de schending van artikel 16 van de Dublin-II-Verordening bestaat. Verzoeker toont niet aan dat hij zijn asielaanvraag in Roemenië heeft ingetrokken of dat na de afwijzing van zijn aanvraag maatregelen werden genomen en daadwerkelijk ten uitvoer gelegd om ervoor te zorgen dat hij zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een ander land: verzoeker verklaarde immers slechts acht dagen in Roemenië te hebben verbleven zodat hij het resultaat van zijn asielprocedure niet heeft afgewacht, en hij verklaarde Roemenië op eigen houtje te hebben verlaten. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk in welk opzicht artikel 16.4 of de overige

bepalingen van artikel 16 van de Dublin-II-Verordening op hem van toepassing zouden zijn. Dit onderdeel van het middel is ongegrond minstens onontvankelijk.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugelijke motieven. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet op kennelijk redelijke wijze of niet op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

3.4.3. Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel, verzoeker zet uiteen dat hij meent dat Roemenië hem zonder onderzoek van zijn asielaanvraag naar Afghanistan zal repatriëren en dat hierdoor artikel 3 van het EVRM geschonden is. Inzake het non-refoulementbeginsel verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (T.I./United Kingdom, 4 februari 2000) en naar rechtsleer betreffende dit arrest.

Uit de verklaringen van verzoeker zoals deze zich in het administratief dossier bevinden (Dublin-interview op 20 oktober 2010), blijkt dat verzoeker verklaarde dat de reden waarom hij naar België kwam was dat de smokkelaar hem naar België bracht. Verzoeker verklaarde tevens dat hij in Roemenië geen asiel aanvraag, dat hij er werd opgepakt en dat zijn vingerafdrukken werden genomen, dat hij naar een opvangcentrum werd gestuurd waar hij acht dagen bleef, geen eten kreeg en slecht werd behandeld.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar Roemenië, aangezien werd vastgesteld dat dit land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Roemenië, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en is bovendien gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM 2 december 2008, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, § 17). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt. Verzoeker heeft tijdens zijn interview enkel melding gemaakt van "een slechte behandeling" in het centrum en ook in het verzoekschrift laat verzoeker geheel na om met concrete gegevens uiteen te zetten in welk opzicht hij een behandeling vreest in Roemenië die zou inhouden dat hij het risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Voor wat betreft het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, dat eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM 7 maart 2000, T.I. v. Verenigd Koninkrijk en EHRM 18 februari 1999, Waite et Kennedy v. Duitsland, § 67).

Een dergelijke schending wegens het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst, kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

Wederom dient benadrukt te worden dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat er een risico op verwijdering naar het land van herkomst is zonder dat zijn asielaanvraag ten gronde behandeld wordt. Na zijn verblijf van acht dagen in een detentiecentrum in Roemenië, verliet verzoeker dit centrum en werd hij niet gedwongen teruggeleid naar zijn land van herkomst, verzoeker heeft alleszins geen melding gemaakt van een poging daartoe. De Belgische autoriteiten kunnen maar een onderzoek voeren naar de risico's van schending van het non-refoulementbeginsel en zonodig een garantie vragen van de Roemeense autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag, voor zover verzoeker daartoe concrete aanwijzingen verschaft.

De schending van het non-refoulementbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET